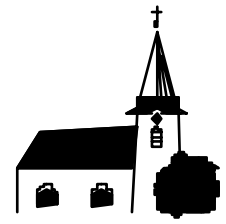

BEROUNSKÝ KATOLICKÝ ZPRAVODAJ

“Totus tuus - Celý tvůj”

Květen je měsíc zasvěcený Panně Marii. V kostele zpíváme litanii Loretánskou, slavíme Matku Boží a prosíme, aby za nás orodovala.

Výročí narození (18. 5. 1920) bude v květnu slavit též Svatý otec, Jan Pavel II. Heslo, které si zvolil pro službu na papežském stolci, zní: “Celý tvůj, celý Mariin”. Papež sám říká, že tato slova nejsou pouhým projevem zbožnosti, úcty, ale něco více. Jeho orientace na úctu k Panně Marii se upevnila v době, kdy za druhé světové války pracoval jako dělník v továrně. Díky sv. Ludvíkovi Grignion de Montfort pochopil, že opravdová úcta k Boží Matce je naprosto kristocentrická a je dokonce hluboce zasazena do tajemství Boží Trojice, Vtělení a Vykoupení.

Svatý Otec učí: “Maria je nová Eva, kterou Bůh od Zvěstování přes noc Ježíšova narození v Betlémě, svatební hostinu v galilejské Káně a kříž na Golgotě, až po večeradlo o Letnicích staví před nového Adama, Krista”.

Matka vykupitele je Matkou církve. Jan Pavel II už od mládí získal to zvláštní pouto, které ho s Boží Matkou váže stále novými způsoby. Vzpomíná, že jako dítě se zastavoval ve wadovickém farním kostele a modlil se před obrazem Panny Marie

Madona Čenstochovská repro archív autora

Duchovní hlavní město Polska je Jasna Góra. Panna Maria Jasnogórska je po staletí uctívána jako “Královna Polska”. Jasna Góra je národním poutním místem. Polský národ u své paní a královny po staletí hledal a nepřestane hledat oporu a sílu k duchovnímu obrození. Jasna Góra má neobyčejně mocné evangelizační prostředí. S tímto místem jsou nějakým způsobem spjaty všechny velké události v životě Polska. Jan Pavel II. vždy, když navštíví Polsko, navštíví také Čenstochovou - Jasnou Góru. To dostatečně vysvětluje, jakou úctu chová k Panně Marii současný papež a zejména jeho postoj naprostého odevzdání se, ano “celý tvůj.”

P. Krzysztof Drzazga

Ustavičné pomoci. Už v mládí přijal karmelitánský škapulíř a nosí ho dosud.

Často putoval do Kalvarie Zebrzyslowské (poutní místo mezi Krakovem a Wadovicemi). Poutníci, kteří sem přicházejí, vykonají nejdříve “cestičku” neboli křížovou cestu. Ukřížování je také topograficky nejvyšším bodem, dominantou celého okolí. Slavné mariánské procesí není nic jiného, než projev křesťanské víry ve zvláštní účast Matky Boží na vzkříšení a slávě jejího syna.

Krise povolání?

Milí farníci! V sobotu 8. května se uskuteční arcidiecézní pouť za nová kněžská povolání na Svatou Horu. O nedostatku nových kněžských povolání a stále se snižujícím počtu kněží slyšíme poměrně často. Často je nám v této souvislosti také připomínána Ježíšova výzva: *“Žeň je hojná, ale dělníků málo. Proste Pána žně, aby poslal dělníky na svou zeň!”* Ano, povolání ke kněžství je na prvním místě “věcí Boží” a je jistě nesmírně důležité, abychom o dar nových kněží prosili a také abychom duchovně i lidsky podporovali ty, kteří již našimi kněžími jsou. Méně často se však mluví o příčinách nedostatku kněžských povolání. Modlitby za nová kněžská povolání a jejich nutnost je ale jen jednou stranou mince. Je totiž třeba naplnit i druhou stránku a tou je dle mého názoru skutečnost, **“aby bylo nové kněze odkud brát”!**

Problém “nedostatku kněží” vidím poněkud jinak, než jak se v našich kruzích obvykle prezentuje. Možná někoho překvapím, ale osobně se domnívám, že kněží v našich diecézích je dost!

Málo je však praktikujících věřících a ještě méně “fungujících úplných křesťanských rodin”, které by měly být oním přirozeným prostředím, kde se může kněžské povolání “narodit”!

O druhé velikonoční neděli proběhlo sčítání věřících ve všech farnostech české a moravské církevní provincie, výsledky v našem berounském vikariátu jsou uvedeny níže. Údaje o počtu věřících v našich diecézích však pouze mapují počet návštěvníků bohoslužeb - a to jako jednotlivců, nemluví však o tom, kolik je v našich farnostech opravdu křesťanských rodin, kde by se všichni rodinní příslušníci účastnili aktivně nejen bohoslužeb, ale i farního života...

Kolik je takových rodin v naší berounské farnosti?

Krise povolání ke kněžství však není jediným důsledkem nedostatku úplných skutečně křesťanských rodin. Tato absence má na svědomí neméně závažnou krizi, a tou je **krise povolání k manželskému a rodinnému životu!** Je známo, že mnozí mladí lidé dnes (a to i tzv. věřící) nemají potřebu uzavírat manželství a snadno podléhají současnému módnímu trendu “volného soužití”, v lepším případě vstupují do manželství později a často jen proto, že “musí”. Přitom oním “musí” dnes není jako dříve ani tak skutečnost těhotenství, ale (a to je jev opravdu smutný) společně nabytý majetek!

Povolání, a je nakonec jedno zda ke kněžství či manželství, je totiž nádherným aktem lásky milujícího Boha, který mne zná a chce mi dát to, co je pro mne nejlepší. Přijetí povolání je pak hluboce lidským aktem víry v Boha, který mi dal život a který mne volá, abych jej naplnil a to zcela konkrétním způsobem: kněžskou službou, či životem s konkrétním člověkem v manželství a v rodině, v řeholním společenství...

Aby byl člověk schopen přijmout a ve svém životě uskutečnit konkrétní Boží povolání, vyžaduje lidskou zralost, hlubokou víru i kus odvahy. Potřebuje ale i mít zkušenost, že něco takového je nejen možné, ale i radostné a život naplňující.

Je tedy otázka, zda ve chvíli, kdy Bůh “promluví”, mohou mladí lidé bez toho, že by něco takového v našich křesťanských rodinách a farních společenstvích zakusili, takový akt víry uskutečnit?

J. Pecinovský

Zprávy z farnosti

- **Změna místa konání bohoslužeb:** Od pondělí 3. května se všechny bohoslužby (vyjma úterý) přesunují z kaple Povýšení sv. Kříže do kostela sv. Jakuba. Uterní bohoslužby od 17³⁰ hodin budou v kostele Zvěstování Páně.
- **Májové pobožnosti:** Měsíc květen již tradičně "patří" Matce Boží Panně Marii. Po bohoslužbách ve všedních dnech budou proto ještě krátké májové pobožnosti, při kterých se budeme k Panně Marii obracet s prosbami o její duchovní pomoc.
- **Svátost nemocných - 7. května 2004:** Svátost nemocných se bude udílet v kostele sv. Jakuba při večerní mši sv. na "první pátek" 7. května 2004 od 17³⁰ hodin. Od 16⁰⁰ hodin je možné v sakristii kaple Povýšení sv. kříže přistoupit ke svátosti smíření.
- **Příprava dětí na první svaté přijímání:** Již probíhá v budově kaplanky vždy ve středu od 15⁰⁰ hodin. *První svátost smíření děti přijmou ve středu 9. června od 15⁰⁰ hodin. První svaté přijímání děti přijmou o slavnosti Těla a Krve Páně ve čtvrtek 10. června v 17³⁰ hodin.*
- **Výsledky sčítání věřících:** Ve dnech 17. až 18. května proběhlo sčítání věřících, kteří se účastnili nedělních bohoslužeb. Výsledky sčítání v našich farnostech naleznete v Úřednostech ke konci Zpravodaje.
- **Bohoslužby v Podkozí:** V kapliče sv. Václava budeme slavit bohoslužby v letošním roce od začátku června do konce měsíce září (slavnosti sv. Václava), **vždy každou 1., 3. a 5. sobotu v měsíci od 19⁰⁰ hodin.** První mše sv. bude v sobotu **5. června 2004 od 19⁰⁰ hodin.**
- **Pout' na Svatou Horu** Naši farní **pout' na Sv. Horu** uskutečníme **8. května** a připojíme se tak k modlitbám věřících naší arcidiecéze za nová kněžská povolání. Doprava na Sv. Horu bude zajištěna smluvním autobusem, který pojedje v **8³⁰ hodin ze zastávky U černého koně v Berouně** a stavět bude na Plzeňce a na Sídlišti. **Návrat už ve 13³⁰ hodin,** na odpoledním programu už nebudeme. Zájemci o poutní setkání ať se hlásí panu **Palkoskovi**, mimoberounští se mohou přihlásit u našich kněží. Cena **100 Kč** na dopravu. Bližší informace o pouti jsou na nástěnce v kostele sv. Jakuba.
- **Svatodušní ekumenická vigilie** se uskuteční v sobotu 29. května 2004 v kostele sv. Jakuba od 18⁰⁰ hodin v rámci slavnosti Seslání Ducha Svatého. S bratřími a sestrami jiných křesťanských církví chceme společně prosit Krista o tento Jeho největší "DAR".

Diář Manželského společenství

- Naše společenství se sejde v **úterý 4. 5. 2004 znovu v Loděnici**, tentokrát u Vašků na faře. Srdečně zveme k neformálnímu "povídacímu" setkání. Začínáme krátce po osmé večerní.
- Chystáme se k dalšímu **volejbalovému utkání** - napříč generacemi - některou květnovou **neděli v 15⁰⁰ hodin**, dohodneme se zda **16. 5.** či **23. 5.** Nebo obě? Zveme všechny od 0 do 99 let. Termín upřesníme plakáty a rozešleme esemeskami. Máte-li též zájem o informace po mobilním telefonu, ozvěte se na tel. 602 945 017.

Skauti

 Schůzky chlapeckého kmene: středa 16 - 18 hod.

 Lvičata: čtvrtek 16 - 18 hod., případné změny budou včas ohlášeny.

 Schůzky dívčího kmene

So 8. 5. Světlušky (14 ⁰⁰ -17 ²⁰ hod.)	Pá 21. 5. Lasičky (16-18hod.)
Pá 14. 5. Lasičky (16-18hod.)	So 22. 5. Světlušky (10 ³⁰ -13 ³⁰ hod.)
!So 15. 5. výprava Lasičky	Pá 28. 5. Lasičky (16-18hod.)
!Pá, So, Ne 14. - 16. 5. víkendovka Světlušek	Pá 4. 6. Světlušky (16-18hod.)

▶ *pokud není uvedeno jinak, výpravy jsou společné - Světlušky, Lasičky*

Prosím rodiče světlušek a světlušky, věnujte zvláštní pozornost časům u sobotních schůzek!!!

Děkujeme.

 Světlušky! Připravte se na květnovou **víkendovku 14. - 16. 5. 2004. Co s sebou?** Vše jako na schůzku, dál pak spacák, polštáře, karimatku, věci na spaní, boty na přezutí (domácí obuv), věci na převlečení, věci na sebe, turistickou obuv, hygienické potřeby (kartáček, pastu, ručník, hřeben, krém). Pozor, pečlivě si všechny věci sbalte. Budeme se přesunovat. NEBUDEME spát v klubovně. Sraz je v 17 hod. na faře, předpokládaný konec v 15 hod.

 A je tu další čvachtání. **Lasičky!** Namasírujte svaly v červnu (druhý nebo další z těchto víkendů) **pojedeme na vodu!**

Zprávy odjinud

 Pout' dětí pražské arcidiecéze 5. 6. v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha, 10³⁰- 11¹⁵ poutní mše sv. s Mons. Kájou Herbstem, 11¹⁵ - 12⁰⁰ org. prohlídka pro poutníky. Setkání účastníků celoroční soutěže Biskup v naší církvi a vyhlášení výsledků.

 Setkávání katechetů v Arcidiecézním katechetickém středisku každé úterý 17 - 19 hodin.

 Přípravy na manželství v pražském Pastoračním středisku - Centru pro rodinu v Dejvicích: přihlášky na tel: 220 181 777, cpr@apha.cz; Podzimní společná příprava 12. 10. až 30. 11. vždy jednou v týdnu, přihlášky již nyní.

 Osamělé maminky: 8. 5. výlet s dětmi, blíže Centrum pro rodinu - 220 181 777, cpr@apha.cz; Letní týdenní rekreačně vzdělávací pobyty: 3. - 10. 7. pro prvoúčastníky, 11. - 18. 7. pro již zúčastněné, Centrum pro rodinný život Olomouc, Biskupské nám. 2, 772 00, tel: 587 405 250-3, rodina@arcibol.cz

 ADCM Nazaret, Kostelní nám. 16, 148 00 Pha 4 - Kunratice, tel: 224 910 469, adcm-pha@volny.cz, <http://www.signaly.cz>; **Za poustevníkem Ivanem:** pojed'te na výlet s o. b. Kájou Herbstem do Albertových skal (14ti a více letí), sobota 15. 5. 2004, nutná pevná, dobrá obuv, přihlášky do 10. 5. 2004; **Večery každou třetí středu**, nyní 19. 5. a 15. 6. ve františk. klášteře při kostele Panny Marie Sněžné vždy od 18³⁰ hodin - adorace, poté koncerty, přednášky, zajímaví hosté; **Arcidiec. putování mládeže 1. - 4. 7. 2004**, z Prahy do kláštera augustiniánů ve Sv. Dobrotivé na Berounsku. Přihlášky do 10. 6. 2004; **Kurz Animátorů** pro věřící od 16 do 24 let, přihlášky v ADCM, **Společenství v Nazaretě** - pondělí a úterý, tel 244 910 469. **Víkendovky:** *Dva králové* - pro 16 a víceleté 7. - 8. 5. 2004, *Zapomenutý Duch sv.* - pro 12 až 15leté 4. - 6. 6. 2004

- 🌐 **Komunita Chemin Neuf**, Apolinářská 10, 128 00 Praha 2, 224 920 598, michael@misie.cz, mladez@chemin-neuf.cz; **15. - 16. 5.** Tuchoměřice “Žijte mocí Božího ducha”, **26. - 27. 6.** Bartošovice v Orli. horách “Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí”; **Mezinár. ekumenické setkání mládeže 5. - 14. 8.** Hautecombe - Francie, cena 4000Kč.
- 🌐 **Křesťanské Centrum - Jižní město**, Modletická 1401, Praha 4, 272 91 98 03, úterky - Alfa kurzy klub Na dně, so 15. 5. 19³⁰ rocková mše, **Balonková oslava** - zahrada KC, neděle **6. 6. od 15 hod.** Pohádka V. Marčíka Šípková Růženka, hry, soutěže, odměny, vstup 20Kč.

Z vikariátu

- 🌐 **Vikariátní konference** - setkání kněží našeho berounského vikariátu - se uskuteční v úterý **25. května**, tentokrát v **Praskolesích**. Setkání zahájíme **mší svatou v 9⁰⁰ hodin v kostele v Hořovicích** - “Na Vísece”, pak bude setkání pokračovat na faře v Praskolesích. Ke mši, při které se budeme modlit zvláště za farnosti našeho vikariátu, jste všichni zváni.

Vikariátní setkání varhaníků

V sobotu 24. dubna se sešli varhaníci z berounského vikariátu na faře v Berouně. Bylo to vůbec poprvé, co se takové tématické setkání realizovalo, a také se ukázalo, že bylo velmi přínosné. Varhaníci jsou jedni z nejdůležitějších služebníků v církvi. Navíc je v našich zeměpisných šířkách díky minulé komunistické totalitě katastrofálně zanedbána informovanost varhaníků a jejich další vzdělávání. Proto se taková setkání dějí a budují se dobré komunikační vazby. Na berounskou faru přijelo 16 z celkového počtu 27 varhaníků celého vikariátu. Začalo se ztišením v kapli Povýšení sv. Kříže, poté následovala krátká vzájemná představení všech přítomných a první přednáška pana vikáře Josefa na téma „Varhaníci a služba v církvi“. Bylo zdůrazněno, že varhaník se spolupodílí na vytváření liturgie, podporuje účast božního lidu a jeho aktivní zapojení do liturgie. Proto je tato funkce v církvi vysoce ceněna a neměla by být jakkoliv znevažována. Službu varhaníka nelze posuzovat jen z hlediska jeho profesionality v technickém zvládnání hry na nástroj, ale vždy v rámci jeho možností a se zřetelem na upřímnou snahu dát liturgii to nejlepší, co dokáže ze sebe dát. To se samozřejmě týká všech, kteří se podílejí na vytváření liturgické hudby – tedy zpěváků,

Kroužek varhaníků na prvním společném setkání **foto av**

instrumentalistů, sbormistrů a skladatelů. Druhou přednášku připravil varhaník Lukáš Petřvalský a jejím tématem byla Konstituce Musicam Sacram, tedy papežský dokument s pokyny pro provozování hudby při liturgii. Přítomní si rádi vyslechli sumarizující pohled na tento důležitý dokument, který jasně stanoví směry, kterými se má hudba pro posvátnou liturgii ubírat. Ne všichni mají možnost se k těmto dokumentům dostat, a tak byl pro každého připraven soubor těchto textů v češtině. O směrnicích Musicam Sacram se budete moci ve Zpravodaji ještě dočíst podrobněji, protože jsou velmi zajímavé a pro mnohé skrývají jistě

překvapivé momenty. (Jako například skutečnost, že hlavním liturgickým jazykem není jazyk národní, v našem případě čeština, ale latina! Národní jazyky jsou připuštěny do liturgie, a to jen na určitých místech. Toto je oficiální směrnice Svatého stolce!). Po dobrém obědě proběhla živá diskuse v přátelském duchu, při níž si varhaníci vyměňovali zkušenosti a dělili o problémy, se kterými se musejí potýkat. Odpoledne proběhl malý varhanní koncert, na němž někteří účastníci prezentovali své hráčské dovednosti. Setkání bylo zakončeno mší svatou. Již dnes je jasné, že setkání budou pokračovat. To nejbližší je směřováno na podzim, věříme, že bude již u nových varhan.

Lukáš Petřvalský
varhaník

OSOBNOSTI NAŠICH FARNOSTÍ

“Soudruzi” v době socialismu doufali, že českou “inteligenci” zkuší tím, že ji připraví o práci a o svobodu. Ve vězeních, dolech, kotelnách se ocitla elita národa, která ale na tuto dobu často vzpomíná, jako na úžasná léta svého života. O podobných zkušenostech jsem si povídala s “bratrem” z loděnické farnosti.

“Život je úžasný”

Snad každý, kdo si všiml červené vazby Misálu, toho, který vznikl ještě v době předrevoluční, vybaví si zlatou ražbu na deskách. Nebo obrazec podobný lodi s křížem uprostřed na zpěvníku žalmů a liturgických písní. I za tím, co nám možná zevšednělo, co jsme zvyklí vídat běžně, stojí konkrétní člověk.

“Měl jsem tu čest podílet se ještě za socialismu na vzniku řady liturgických knih, které se tiskly tady i v Římě, ve spolupráci s dr. Matějkou”, říká k tomu **Ladislav Svatoš z Loděnice**, mezi skauty známý pod přezdívkou **Grizzly**. Grafik. Skaut. Křesťan. Letos v dubnu oslavil sedmdesát pět let. Let plných událostí, radostí i křížů.

Narodil se v sousedních Chrustenicích, pochází z křesťanské rodiny.

“Dědeček, tkadlec v textilce, člen mužské Mariánské společnosti. Otec byl pevný ve víře, maminka už méně. Já chodil od pěti let do Loděnice na roráty. Zábala mě kolena, říkal jsem si to to dopadne. Ale nikdy jsem nenastydl. To bylo za P. Šimáka, jeho slepá maminka denně sedávala v lavici nejbliž u oltáře. Potom přišel P. Huml. Pamatuji si jak mě, malého, vzal na faru a posadil na vysoká kachlová kamna... Bez jeho pomoci jsem se bál seskočit na podlahu.”

Do školy chodil také v Loděnici, už tehdy si od zdejšího pana učitele, volnomyšlenkáře, vysloužil pár uštěpačných poznámek na adresu své víry, prý: ty tam něco povídáš a nerozumíš. Ale Ladislav znal český překlad. Na berounském gymnáziu učil kněz Augustin Korynta. Ten zval studenty, co se věnovali kreslení a malování, na faru do Karlštejna.

“Už od dob protektorátu jsme zde dlouhá léta měli vždy v pátek “slezinu”, tam se probíraly všechny novinky, knihy, nové směry, politická situace a hlavně se tvořilo. Ještě dávno předtím, než “soudruzi” ve čtyřicátém pátém zformovali mládežnické organizace, nás

privátně Augustin začal učit marxismus-leninismus. My jsme si říkali: Ten se vybarvil, kněz a marxista? Ale on řekl: Na školách se začne učit marxismus-leninismus, tak abyste už v předstihu věděli, co je pravda a co je blud!”

Na berounském gymnáziu pobyl Ladislav dva roky, ale více než matematika a jazyky ho lákalo kreslení a posléze díky pomoci Augustina dostal stipendium na Výtvarné škole prof. Masáka, kde ho učil prof. Andres.

“Když Němci ustupovali, rušili tady všechny “zbytečné” školy, tedy i grafiku. Tak jsem byl ve čtyřiačtyřicátém totálně nasazen. Chodil jsem do zdejší textilky, ze které udělali část koncernu Junkers. Mým hlavním úkolem bylo dovézt vlakem a roznést v Berouně závodní poštu. To jsem oběhl rychle, pak jsem si zpravidla na listek koupil deset deka játrového salámu, sedl jsem si na Závodí do strážně a čekal na vlak... Jednou mě požádal kamarád Jindra Vlasák, abych za něj roznosl poštu v Praze, že potřebuje do Berouna spravit boty. Tak jsem jel, v Praze najednou sirény. Do krytu! Půl hodiny to hučelo, pak jsem vylezl a šel na Smíchovské nádraží. A lidi, co jeli z Berouna, povídali: Jo, v Berouně to padalo! Chtěli bombardovat koleje, ale bomby padaly na Závodí hlavně na ten vršek, co jsem tam sedával. Měl jsem strach o kolegu, ale přežil to.”

Trochu přeskočím a přejdu teď z vyprávění do rozhovoru. Už v úvodu jsem se zmínila o grafice na deskách Misálu a “Žalmáře”. Grizzly, jak ses k této práci dostal?

“Měl jsem tu čest podílet se na tvorbě mnoha liturgických knih. K tomu mne přivedl mons. Matějka. Znali jsme se, působil jako kněz na Karlštejně. Řekl mi: Ty seš grafik, je potřeba vytvořit Český misál! Pak jsme v tom společně pokračovali ještě dlouho, ale muselo se počítat s tím, že československé poměry jsou nepříznivé. Tohle byla první řada, kde se prosadil tisk ve Vatikánu. Český Misál byla první kniha, na které jsem mohl spolupracovat.

Kromě toho jsem dělal křesťanské grafické samizdaty, zejména ke svátku sv. Jiří a jiných, např. sv. Františka, to je sympatický světec, a rozesílal jsem je přátelům. Tehdy ještě nebyly kopírky, samizdaty se dělaly fotograficky. Bral jsem to jako formu apoštolátu.

A to byl důvod, proč ses v padesátých letech dostal do vězení?

Ten pravý důvod nevím. Pracoval jsem v době nesvobody, podílel jsem se na odesílání pravdivých, kritických zpráv do zahraničí, za železnou oponu. Podle socialistických paragrafů vše, co neprošlo cenzurou, bylo hanění režimu. V září 1950 mě “sebrali”. Zažaloval mne prokurátor Čížek. Výsledkem bylo dvanáct roků vězení.

Octl jsem se v zajímavém “společenství”. Jednak darebáci a podvodníci a jednak výborní lidé, které zatkli z politických důvodů.. To byla tak silná skupina, že jsem vlastně byl všude doma. Vždy jsem velice rychle našel své lidi - křesťany, skauty, kteří mi řekli: Hele, na tamtoho si dej pozor... První starostí bylo: Je tady kněz? Kluci řekli: Ten a ten. Pak, zda je přístup k Eucharistii... Založili jsme skautskou družinu, kterou vedl Zdeněk Zelený, můj instruktor z Lesní školy. Dalo se tu studovat - řečtina, historie, jazyky, práva - vždycky se našel “mukl”,

grafika L. Svatoš

který nás učil na pracovišti i na barácích... Takové společenství jako bylo tady, už nikdy v životě nenajdu!”

Tvá “muklovská pout”?

“Začala v Bartolomějské. Pankrác, České Budějovice, znovu Pankrác, pak Jáchymov - ústřední tábor Bratrství, Mariánská - šachta Eva, Vykmanov, tábor Vojna, Bytíz, ještě Vojna (stávka s hladovkou), Ruzyně a Pankrác a 1956 slovenská Ilava. Z Ilavy v roce 1957 do Leopoldova: Bývalá historická pevnost, hvězdicový tvar, všude velké kamenné valy, dvě brány a jedna nová pro koleje. Tady už jsme bydleli na společných celách. Bylo tu spousta výborných lidí. Kněží a duchovenstvo mělo zvláštní barák a byl s nimi laik, Jiří Svoboda, můj přítel z Mariánské. Dostal se ke kněžím, řekl, že studuje bohosloví, a pak nám přinášel Eucharistii. Já jsem byl v zednickém “komandu”. Měli jsme výhodu volnějšího pohybu. Schovával jsem hrozny na víno a nechával je kvasit. Josef přinášel básně a různé motáky od kněží, některé jsme zazdili do podlahy pod prahy, že se pro ně jednou vrátíme. Také přinesl Řeckokatolický misál ze zrušené kaple. Ten jsem zazdil mezi trámy. V “komandu” se mnou byl mladý řeckokatolický kněz, řeholník, basilián. V neděli sloužil mši mezi kavalki, naučil mne odpovědi a já mu ministroval. Od P. Zvěřiny jsem občas přes Pepíka i jiné “donašeče sv. přijímání” dostával nedělní promluvy, anebo motáky o estetice... Tato škola života pro mne skončila 3. 5. 1958 podmiňčným propuštěním po necelých osmi letech.”

Co tvá žena Ludmila? Byl jsi v době věznění už ženatý?

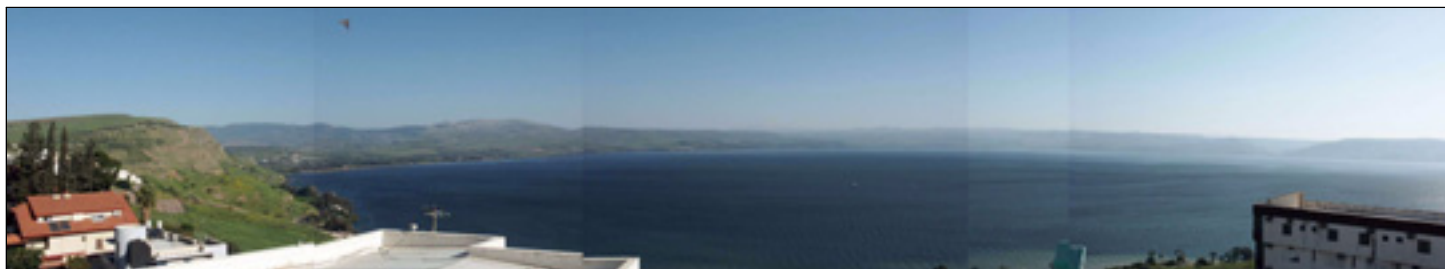
“ Ne. Jakmile jsem se přihlásil na policii a pracovním úřadě a získal práci na stavbě mostu přes koleje v Berouně na Zavadilce. Vyhledal jsem Lidušku, která na mne celou tu dobu čekala. Na podzim 1958 jsme se vzali.

Je toho ještě hodně, co by se dalo napsat. O činnosti skautské, o grafické práci i o práci v redakci Katolického týdeníku... Snad příště. Na to jeden Zpravodaj nestačí. Někomu na to nestačí celý život. “Život je úžasný, denně za něj děkuji Duchu sv., v noci, když doháním “kulturu”... Ta Boží velikost, nic se neděje jako náhoda.. Všechno souvisí se vším”, skončil Ladislav “Grizzly” Svatoš vyprávění. Vzal za ruku manželku, která na něj (znovu) trpělivě čekala. A ruku v ruce odcházeli. Ruku v ruce čtyřicet šest let. Brzy, dá-li Pán, oslaví zlatou svatbu. Děkuji Bohu za tyto dva životy.

Za rozhovor děkuje

Ivana Vašků

Izraelská zastavení

Panoramatický pohled na Galilejské moře

foto Alois Vašk

“Potom se Ježíš opět zjevil svým učedníkům u jezera Tiberiadského.”

Je sobota, bohoslužba slova ve Vráži, čtu text evangelia ze 3. velikonoční neděle (Jan 21, 1-19) o jezeře, které se také nazývá jezero Genezaretské či Galilejské moře. Snad podle toho, od kterého města se k němu přichází... Dřív mi tahle dvě slova nic neříkala. Teď, když je vyslovím, umím si představit

břeh, kde Ježíš stál, vidím to jezero v duchu před sebou: Tak tudy jsme také chodili v rámci březnové postní pouti do Svaté země...

“³... Šli a vstoupili na loď. Té noci však nic neulovili. ⁴Když začalo svítat, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on... ⁶Řekl jim: Hod'te síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete.”

Loď! Ta loď, co jsme na ní jeli po Galilejském jezeře, byla pěkná, dřevěná, žádný velký škuner... jen nejnovější nebyla.

Z paluby loďi, v pozadí Hora Blahoslavenství **foto av**

“⁷...Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil si plášť - byl totiž svlečen - a brodil se k němu vodou. ⁸Ostatní učedníci přijeli na lodi - nebyli daleko od břehu, jen asi dvě stě loket...”

Také jsme nebyli daleko od břehu. Ale poznali jsme, co tohle jezero umí. Právem se nazývá “moře”. Voda se nám zdála velice klidná... Kapitán na chvíli odešel od kormidla a začal nám nabízet suvenýry. Najednou nás to ale rozhoupalo tak, že se i kapitán se skoro bál, musel se chytit a křičel “něco” na pomocníka, co držel kormidlo za něj. Pak mu ukázal, jak se má postavit lodí proti vlnám, aby to tak neházelo. Byli jsme rádi, že jsme přistáli.

“⁹Když vstoupili na břeh, spatřili ohniště a na něm rybu a chléb. ¹²Ježíš jim řekl: Pojd'te jíst! A nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: Kdo jsi? Věděli, že je to Pán. ¹³Ježíš šel, vzal chléb a dával jim; stejně tak i rybu. To se již potření zjevil učedníkům po svém vzkříšení.”

Mensa Christi. Místo, kde se Ježíš zjevil učedníkům a lámal a dával jim chléb a rybu. Při čtení evangelia jako by mi text ožíval před očima. Atmosféra jezera, vůně vody a pečených ryb... Takovou rybu dnes na břehu Galilejského jezera

Mensa Christi - kostel na skále **foto av**

nabízejí skoro všichni místní restauratéři. Říkají tomu “Ryba svatého Petra”. Je výborná, zvláštnost - dá se sníst i s chřupavými ploutvemi. A chléb, co se k ní podává, snad chutná ještě lépe.

“¹⁵Když pojedli, zeptal se Ježíš Šimona Petra: Šimone, synu Janův, miluješ mne víc než ti zde? Odpověděl mu: Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád. Řekl mu: Pas mé beránky.”

Na místě Mensy Christi je krásný kostelík, postavený na skále. Aby to bylo úplně jasné, ta skála dokonce částečně vystupuje z jeho podlahy před oltářem. Text dnešního evangelia, kde Pán svěruje Petrovi “své beránky” s tímto místem souvisí, ale více k němu patří: Ty jsi Petr, to je skála a na té skále postavím svou církev. Je zvláštní stát v místě, kde

Betlém, místo Ježíšova narození **foto av**

toto Ježíš řekl. Je zvláštní být vůbec v téhle zemi. Člověka to osloví, zasáhne. Něco zklame, to když vidíme jaké to tu je, když si uvědomujeme rozpory různých církví hádajících se o právo na místo Božího Narození. Zjistí, že to není jen vybájená země, o které čteme. Prožili jsme v Izraeli “celý liturgický rok” za jeden týden. Od Betléma - místa Božího narození jsme postupovali přes Kafarnaum, Tiberias, po jezeře kolem Betanie... až nakonec na Olivovou horu, kde “Dominus flevit - Pán zaplakal”, ke zdi nářků. Prošli jsme “Křížovou cestou” - Via Dolorosa není taková, jak jsem si jí představoval ráno před odletem při křížové cestě u nás v

Jeruzalém, zeď nářků a v pozadí Omarova mešita foto av

kostele... Je plná prodejních stánků a lidí, ale možná se Ježíš také prodíral davem. Tahle země je plná lidí a plná neklidu: “Vyprošujte Jeruzalému pokoj, kéž v klidu žijí ti, kdo tě milují!” (Ž 122, 6) Ztotožňuji se esemeskou mého spoluúčastníka: Poutí stále ještě žiju, někdy i ve snech.

Alois Vašků

(Máte zájem též se podívat do Sv. země? Na telefonním čísle 602 129 195 získáte kontakt na průvodce Shaike Richtera, který tyto pouti ve spolupráci s P. Pavlem Dokládalem a P. Liborem Bulínem organizuje.)

Ze života svatých

Sv. Pankrác

12. května

Pankrác se narodil zámožným rodičům, ale ti mu výchovu mohli poskytnout jen do jeho 14 let. Když zemřeli, odcestoval mladý Pankrác ke svému strýci Dionysovi do Říma. Tam žili na vrchu Coeliu, kde bydlel také papež Kornelius a mnoho křesťanů. Ti si záhy oblíbili veselého chlapce a papež ho vyučil křesťanské víře a pokřtil.

Jednou Pankráce vojáci sebrali a přivedli k císaři Diokleciánovi. Ten ho různými způsoby přemlouval, aby zanechal křesťanských pověr. Pankrác se nenechal zmást a odpovídal mu: „I když jsem podle let dítětem, znám pravdu našeho Ježíše Krista. Nenechám se ve víře tvými hrozbami zvíkat“.

Když císař poznal, že všechny jeho hrozby a přemlouvání nepomohou, rozhodl se Pankráce krutě potrestat. Na jeho pokyn vojáci Pankráce odvěkli pryč

Mladičký sv. Pankrác redakční archiv

a u Aurelské cesty jej sřáli. Pankrácova smrt zarmoutila všechny, kdo ho znali, a tak se alespoň pokusili důstojně jeho tělo pohřbít. Podařilo se to zbožné paní Oktaville. Od těch dob je tento mladistvý mučedník uctíván pro svou neochvějnou víru jako patron věrnosti v přísaze.

Nad jeho hrobem dal papeř Symmach zbudovat kolem roku 500 nádherný chrám. Od té doby až do dneška tam každým rokem putuje římská mládeř, aby obnovila křestní slib. *-vac-*

Kostel sv. Vavřince v Žebráku

V nynější podobě byl dostavěn v roce 1788 na místě původního chrámu, který vyhořel, když tenkrát polovina města lehla popelem. Bohatost jeho vnitřního vybavení je důstojnou tradicí města Žebráku a víry jeho obyvatel.

Na výzdobě se podílely význačné osobnosti jako rytíř Schleichert, který kostelu daroval oltář.

Před vchodem do kostela stojí kamenný kříř, dílo známého sochaře Josefa Maxe z roku 1846. Na východní straně náměstí doplňuje sakrální stavby krásné sousoší sv. Jana Nepomuckého. Vytesal je z pískovce slavný sochař Platzer v roce 1727. Sousoší bylo původně umístěno na koňském trhu, nynějším Václavském náměstí v Praze. Pražané je darovali Žebráckým v roce 1879. Na oltářním obrazu je sv. Karel Boromejský, který byl určen a umístěn původně v kostele sv. Karla Boromejského v Resslově ulici v Praze. Také většina lavic přišla do Žebráku z tohoto kostela. Kostel stojící na náměstí tvoří významnou dominantu města, které bylo 7. ledna 1396 povýšeno na královské komorní město Václavem IV. Blízkost hradů Žebrák a Točník, kam jezdili nejvýznamnější osobnosti českého království i víra zdejších měšťanů byly důvodem, proč zdejší farnost měla v duchovním životě značný význam. Kostel a zvon patřily odedávna k sobě. Historie žebráckých zvonů a věžních hodin je bohatá. Při založení kostela ve 14. století, kdy Žebrák byl již městečkem, vyzváněly zvony v dřevěné věži. Jejich hlas ohlašoval nejen začátek bohoslužeb, ale zvonily i na poplach třeba při vzniku

Svatovavřinecký kostel

foto Pavel Kodras

Církevní
stavby
berounského
vikariátu

ohně a často slavnostním tónem vítaly přijíždějící vzácnou návštěvu. Tak tomu bylo zvláště za krále Václava IV. při jeho cestách na blízké hrady. První zvony vydržely až do roku 1639, kdy město i s kostelem bylo vypáleno Švédy. Žebráčtí dali ulít nové zvony, které sloužily až do roku 1780, kdy kostel a část města shořela. Nové (tři) zvony zvonily až do roku 1917, kdy jich bylo použito na válečné účely. Zvláštností žebráckého kostela je i to, že na věži ukazovaly čas hodiny už od roku 1715. Skutečnost na tu dobu vzácná. I lípy v Žebráce mají svoji historii; obě byly zasazeny na počest sňatku korunního prince Rudolfa s dcerou belgického krále. Do roku 1780 byl kolem kostela hřbitov, který byl později zřízen za městem.

-vac-

Pozvání do Hájku

Poutní místo Hájek se nachází o samotě uprostřed malého lesíka nedaleko Litovického potoka. Jeho historie sahá k počátku 17. století, kdy Florián Dětrich Žďárský nechal v letech 1623–1625 z vděčnosti na svém panství postavit kopii tzv. domku Panny Marie z města Loreto. Podnětem k založení lorety v Hájku (domus lauretana silvae sanctae) bylo rytířovo usmíření s císařem Ferdinandem II., následné navrácení jeho zabavených statků a narození jeho syna. Krátce poté byla loretánská kaple přestavěna, aby lépe odpovídala svému italskému originálu a znovu vysvěcena r. 1630. Účastníky od té doby konaných poutí byli také nejvyšší představitelé českého státu. Veliká obliba loretánské kaple způsobila v letech 1626-1631 výstavbu ještě krásnější lorety v Praze na Hradčanech. Syn zakladatele František Adam Eusebius, hrabě ze Žďáru přivedl roku 1659 do Hájku františkány, kteří zatím bydleli v poustevně, než bylo v letech 1663-1673 C. Luragem aj.D. Orsinim zbudováno výchozí křídlo kláštera s věží a přístavkem spojujícím klášter s posvátnou kaplí. Dokončení kláštera v letech 1681-1685 zajistili dědicové Žďárských, hrabata Martinicové. V letech 1720-1726 bylo postaveno 20 výklenkových kapliček podél cesty vedoucí do Hájku z Prahy od Strahovské brány. Zatímco kapličky utrhly četné rány již v 19. století, klášter s loretou vydržel bez pohromy až do roku 1950, kdy byl spolu s ostatními kláštery násilně rozehrán. Komunistické úřady v jeho budově zřídily integrační tábor pro kněze, později se tu usadila armáda a v roce 1953 byl klášter využíván jako vojenský sklad. Po roce 1990 se postupně začíná s obnovou duchovního života a na podzim jubilejního roku 2000 se františkáni z kláštera u Panny Marie Sněžné v Praze společně s duchovními Kladenského vikariátu zasadili o pravidelnější duchovní akce pro poutníky ze širokého okolí.

Převzato z knihy Poutní místa v Čechách, vyd. nakladatelství Debora Praha r. 1995

Doslov:

Jménem poutníků, kteří měli tu čest navštěvovat výše uvedené poutní místo od samého počátku, kdy bylo navraceno k původnímu poslání, chci všechny co nejsrdečněji na toto vpravdě svaté místo pozvat. Průběžnou i záměrnou devastaci kláštera armádou bude ještě dlouho vidět, ale obrovská síla ducha a posvěcení tohoto místa je zde cítit na každém kroku. Na jedné straně orientační vojenské nápisy a žluté čáry, rozbité zdi, prázdné výklenky a zabetonované vchody i podlaha kontrastují s novou střechou, vyspravenými okny a obnovujícími se inženýrskými sítěmi. Ale především také duchovní život, mše svaté v objektu kláštera a mariánské litanie v loretánské kapli. O objekt s nezměrnou pílí pečují manželé Langovi se psím pomocníkem Arnoštem společně s dalšími dobrodinci a nadšenci.

Klášter je přístupný od jihu třídlílnou branou opatřenou r. 1908 mozaikou P. Marie Loretánské. Autobusem nebo autem směrem od Berouna buď do Unhoště, zde odbočit na Červený Újezd a odtud do Hájku (2 km východně od Č.Ú.) nebo přes Vráž a Loděnici do Rudné u Prahy (vystoupit na zastávce Rudná-Hořelice) a pak přestup na MHD č. 307 směr Unhošť a vystoupit v Červeném Újezdě. Rozhodnete-li se navštívit Pannu Marii v Hájku, buďte ujištěni, že nebudete litovat.

Alena Markgrafová

**Chrámový sbor
sv. Jakuba**

O Velikonocích odvedl chrámový sbor podle mého názoru vynikající práci. Případné výtky ať už k výběru nebo k provedení písní patří jenom a pouze na hlavu sbormistra, protože pěvci odvedli svoji práci senzačně. A tak bych chtěl poděkovat všem, kdo se po dva a půl měsíce při zkouškách obětavě a trpělivě připravovali.

K Slavnosti Seslání Ducha svatého připravuje chrámový sbor kompozici pana varhaníka Lukáše Petřvalského *Missa propter amicos meos*. Jde o mešní ordinárium s průvodem varhan. Pan varhaník ho napsal po Velikonocích 2003 na míru pro náš kostel a pro náš chrámový sbor. Svůj varhanní part vyvedl v nejvyšší míře obtížnosti. Ostatně i pěvci se budou muset vypořádat s mnoha rytmickými i harmonickými nástrahami. Jde o syntézu moderních i tradičních hudebních postupů. Použité synkopy výborně odpovídají frázování českého textu i akcentování jeho významu. Paralelní kvinty jsou reflexí dávného středověku. Pro interprety jsou příslibem obtíží při přípravě kvůli nutnosti precizní intonace. Určitě není dobře vyžradit dopředu příliš mnoho hudebních nápadů, které se při premiéře této kompozice ozvou. V každém případě se máme na co těšit.

Jiří Bešćec

Pár postřehů z Říma aneb jeden hlas a jedno srdce.

Když jsem po velikonočním hudebním maratónu na Boží Hod odpoledne sedal do letadla, byla ve mně malá dušička. Ne snad proto, že bych špatně snášel cestování vzduchem, to mi doslova učarovalo, ale díky vidině toho, co mě ve Věčném městě čeká. Jako čestný varhaník Collegio Internazionale del Gesù jsem byl pozván, abych hrál při slavnostním svěcení jáhnů v této věhlasné Jezuitské koleji. Noty bohužel včas nedorazily, a tak jsem měl těžkou hlavu z toho, jaký bude výsledek. Tamní Capo coro (ředitel kůru) a můj dlouholetý přítel Miroslav Herold mě ujišťoval, že to je to na levou ruku a jednu nohu a jen tak mimochodem dodal, že sbor a orchestr se už těší a že liturgie bude v devíti jazycích. Moucha, není-liž pravda? Do inkriminovaného dne jsme společně s Mirkem nevyšli z domu a připravovali poslední věci, já

pilně cvičil, stačil jsem odvrátit infarkt, když jsme zjistili, že se nám ztratila poslední strana partitury ze vstupní písně, takže jsem to dokončil, Mirek jako na páse rozepsal, první zkouška proběhla zdárně a večer jsme už seděli u vynikajícího Montepulciana v půvabné vinárničce. O tom jsem však tak úplně psát nechtěl. Vzpomněl jsem si na berounský kostel v jednom místě při liturgii. Jak již bylo dobře avizováno, liturgie skutečně obsáhla devět jazyků, podle národností všech světců, navíc Jezuité jsou v liturgii pedantičtí perfekcionisté, takže všechno musí klapat. V bazilice Del Gesù bylo asi 3.500 lidí a při zpěvu bylo jasně slyšet, kde sedí Němci, kde Poláci, Italové, Francouzi, Češi, Portugalci atd. Pak ale přišlo na modlitbu Otče náš. Přestože byla připravena v italštině, stačilo jediné gesto a šeptem

L. Petřvalský foto Jiří Bešćec pronesené slovo, které jsem deklamoval na sbormistra: „Latina!“ A spustili jsme Pater noster, tedy latinsky. Jednotlivé zpívající ostrůvky přítomných se spojily v tak obrovský chór, že jsem jen stěží potlačoval dojetí. Přál bych vám zažít ten pocit sounáležitosti s celým světem. Měl jsem pocit, že dokážu svou malou náručí obejmout svět a všechny lidi. Bylo v tom i smíření a odpuštění. A právě tehdy jsem si vzpomněl, že i v našem kostele zaznívá tento nádherný jazyk, který vytváří mosty. Jazyk, který nese esenci dědictví otců, jazyk, ve kterém žije minulost v nejlepší slova smyslu, spojuje v dnešním čase a vytváří skvělé podmínky pro kvalitní vztahy do budoucna, protože ty vznikají jen tehdy, když se lidé mezi sebou domluví a porozumí si. Myslím, že pro tyto skutečnosti stojí za to obětovat trochu námahy a oživit tento jazyk v našem povědomí. A všem, kteří tak v našem kostele činí, upřímně děkuji.

Lukáš Petřvalský, varhaník

Příjemný výsledek sbírky

V neděli 25. 4. se při předem ohlášené sbírce na instalaci "nových" varhan z holandského Rijswijku vybralo neuvěřitelných **26 700** korun českých. Všem dárcům jsme velmi vděční! Právě v těchto chvílích, v době uzávěrky Zpravodaje, v Rijswijku skupina mužů (z farnosti Daniel Průša,

Jindřich Novák a jako odborník varhanář p. Vaculín ze Vsetína, který zajišťuje odbornou stránku věci) ve zrušeném kostele rozebírá varhany tak, aby mohly být převezeny do Čech. Rozpočet na reinstalaci činí již dříve uvedených 700 000 Kč, ale jak uvedl při velikonočních ohláškách ing. Bešćec, je to příjemná cena vzhledem k původně uvažované sumě na pořízení varhan nových. Ještě jednou děkujeme všem pomáhajícím. *-red-*

Pohled dovnitř foto Jiří Bešćec

Konto pro berounské varhany je 035-0361038389/0800 u ČSp. Beroun.

Velikonoce ve Svatém Janu.

Christos voskres! Naistěnno voskres! Abych zašel trochu do minulosti a připomenul ruštinu. Tak se tam totiž o Velikonocích zdraví. Anebo, viz úvodník našeho pana vikáře v březnovém čísle Zpravodaje. Hodně jsem uvažoval o podstatě Velikonoc. A zdá se mi, že nejde ani tak o púst a připodobnění se k Ježíšově oběti, třeba při křížové cestě. To bylo totiž Jeho poslání a na nás se chce jenom tak málo: Přijmout Jeho oběť za svou a čerpat z ní. V tom vidím celou velikonoční radost.

Pár dojmů z "našeho" slavení. Zatímco děti jsou pečené vařené u sv. Fabiána a Šebastiána, kousek od Ruzyňské věznice v Praze, my dáváme přednost sv. Janu pod Skalou. I s ubytováním. Od čtvrtka do neděle na přilehlé pedagogické škole.

Čtvrtek. Po obřadech v kostele pesachová večere s beránkem (ano, kuchař připravil 8 kilo jehněčího), s nekvašenými chleby a hořkými bylinami. Obuv na nohou a s přepásanými bedry (abychom byli připraveni vyjít z Egypta). Ještě než vstoupíme dovnitř, školní kaplan, rozuměj pater Michal, potřísni čímsi červeným velký plochý kříž přiložený k veřejím jídelny. Na třicet večerících, účastníků kurzu, se vzájemně seznamuje při pojídání židovských pochoutek. Pak noční putování za světél pochodní do stráně, do kaple svatého Ivana k adoraci před Nejsvětější.

Pátek. Ráno po ranních chválách nám pater Michal rozdává pracovní úkoly: Lepit na dřevo ikony, uklízet v kostele, vyndávat peníze z pramene svatého Ivana, či jen si tak rozjímat ve školní kapli. Někteří slepují na velkém dřevěném kříži tělo našeho Pána z keramických zbytků ze školní dílny. Odpoledne křížová cesta. Přidávají se i místní občané. Střídáme se v nesení dubového kříže s těžkým litinovým korpusem, nějaké dva kilometry, až ho upevníme za Hostímí na místě, kde nedávno kdosi kříž odcizil. Byl vyroben místním členem české filharmonie. Nejstarší Pletánková (dcerka) si nese vlastní křížek vyrobený tatínkem. Když přecházíme kolem

místní hospody, los s nesením kříže padl na mne. Jsem zaujat spolu s dalšími touto prací natolik, že se ani tolik nestydím před zraky hostů sedících ve výletní restauraci. Občas se zastavujeme a předkládáme Bohu prosby. Poslední část křížové cesty je prudkým stoupáním. Zase mám možnost okusit nesení kříže. Slunce připaluje a teď se mi zdá, že to již do konce nevydržím. Vzpomínám si tak na Pána, jak mu asi bylo. Večer, stejně jako ve čtvrtek, obřady v kostele. Pak máme tichou pobožnost v prostore vedle školní kaple, při svíčkách. Každý má možnost přiblížit se ke kříži s čerstvě slepeným keramickým korpusem a pohovořit si s Pánem. Klára, bývalá absolventka školy, tiše vše doprovází kytarou. Po celý páteční den je v místní kuchyňce k mání chléb a voda.

Bílá sobota - klid. Jedeme na chvíli domů "zfackovat" děti a trochu připravit domácnost na nedělní slavnost. V podvečer si procházíme s panem školním kaplanem a třicítkou mladých lidí, účastníků celého velikonočního „kurzu“, obřady noční vigílie. Celou tu historii naší spásy. Bohoslužba pak začíná u hranice

Historická pohlednice - Sv. Jan p. Skaou repro archiv

venku v parku v devět. Zapaluje se tlustý paškál, do kterého se vtiskují znaky dle pěti ran Kristových. Vcházíme do kostela, každý si rozsvěcuje od paškálu svíci. Exultet o „šťastné to vině“ a „pilné včele“ zpívá pater Michal. Dějiny naší spásy jsou zachyceny v devíti čteních, počínaje Starým zákonem. Uprostřed bohoslužby jdeme ven do jeskyně pod kostelem, kde je mohutný pramen. Kdosi v pramenu, v rybářských holínkách (ten co v pátek vybíral mince) podává knězi džbán vody. Křtíme jednu dívku, studentku oné školy, a přijímáme ji do Církve. Pak se vracíme do kostela za zpěvu písně „Jubilare Deo, omnis terra. Servite Domino in leticia. Aleluja, aleluja in leticia“. Pokračuje sloužení "zbytku" mše. Vše trvá jářku tři hodky. (Má) žena Pavla doprovází bohoslužbu na vahraný a střídá se s děvčaty hrajícími na kytary. Jedna těhotná mladá paní, absolventka školy, "tvrdí" vzadu muziku basou. Obdivuji rodinu Pletánků, kteří se vypravili na bohoslužbu i se všemi třemi dětmi ve spacích pytlích. Děti ani nedutají. Inu, je pozdě a půlnoc se nachýlila. Ostatně Pletánkovi, bydlící hned v sousedství pramene sv. Ivana, se „pletli“ tu a tam do programu během celého velikonočního tridua.

Pak následuje agapé (z řečtiny). To jsou již první hodiny nedělního dne (rusky „voskresenija“). Mazance, nějaké židovské chuťovky, víno. Zbytek noci (ne celý) protancujeme v židovských tancích. Jsou kolové a mají liturgický náboj. Oslavují Hospodina. Hrozně rád bych je uměl! Pak již jenom krátký nocleh, ranní slavnostní missa, pak další mše v Loděnici s panem vikářem a domů. Ti, co nemají tolik stavovských povinností, ještě vyrážejí na celodenní výlet a pak následuje večer dojmů a svědectví, kde se účastníci vzájemně obohacují o své velikonoční zážitky.

Kdo to všechno spáchal? Tenkrát Židi. Pak Pán Ježíš si to vše nechal líbit. Dále pak režie patera Michala (Němečka). A kdesi vzadu, neviditelná, zahradnice a "děvečka" od místních koní, bývalá absolventka školy Madlenka, zajišťovala technickou stránku programu. A ovšem školní kuchař Honza. Všem Pán Bůh zaplat'.

Kdybyste měli chuť, tak za rok přijďte. Již na Zelený čtvrtek večer. I se spacími pomůckami.

Marián Fabian, Ptice

ČESKÁ KATOLICKÁ CHARITA FARNÍ CHARITA BEROUN

Seydlovo nám. 24 Beroun 266 01 tel: 737 282 819

✿ Senátorka Roithová navštívila AD

V pondělí 19. 4. krátce navštívila náš Azylový dům paní senátorka Zuzana Roithová. Z časových důvodů se původně plánovaný program návštěvy omezil na krátkou informaci o činnosti, potřebách a plánech AD. Kromě vedoucí AD Marie Burešové proběhlo setkání za účasti berounského vikáře P. Josefa Pecinovského, nastupující ředitelky Farní charity Jany Cívínové a p. Křížka jako zástupce KDU-ČSL; dále se účastnila také paní Alena Pecková, vedoucí neziskové organizace Klubíčko, se kterým (a dalšími organizacemi pomáhajícími potřebným) AD na Zavadilce spolupracuje. Paní senátorka Roithová se zájmem zhlédla celý objekt Azylového domu a co je podstatné, poradila, kterým směrem napřít zájem při realizaci projektů činnosti AD. Těšíme se, že tato schůzka byla dalším stupínkem na cestě k jejich uvedení ve skutečnost. -mb-

Máme novou ředitelku Farní charity

JUDr. Cívínovou jsme doposud znali jako jednu ze sester Cyrilometodějek, které od loňského podzimu působí na Tetíně. Nyní od 1. dubna byla jmenovaná ředitelkou Arcidiecézní charity ing. Němcem do funkce ředitelky Farní charity Beroun.

Sestra Jana o prvních krocích v nové funkci říká: „Snažila jsem se nejprve seznámit se vším, co dosud Charita v Berouně vykonala a jaká zařízení má k dispozici. Je to v první řadě Azylový dům pro muže na Zavadilce, který Charita převzala před půldruhým rokem od města Berouna. Další zařízení, například stacionář pro zdravotně postižené děti a jiná se teprve rozjíždějí. Tady úzce spolupracujeme s Občanským sdružením Klubíčko. Čekají nás ještě jednání s městem Berounem.

Pokud se týká Azylového domu, projednáváme jeho rekonstrukci, *ses. Jana Cívínová foto av* aby ještě lépe sloužil svému účelu. O pobyt v něm a služby je veliký zájem. Všechno záleží na finančních možnostech pražské arcidiecézní charity. O dalších projektech jednáme na úseku zlepšení ošetrovatelské a pečovatelské služby, ovšem ne v Berouně. Tady tyto služby již fungují. Chceme se orientovat na nejbližší okolí Berouna, pokud o to bude zájem. Zaměřujeme se na lidi sociálně slabší a starší. Tady vidíme místo pro působení charity. Chceme v těchto službách vyplnit mezery, ne být konkurencí. Kromě toho uvažujeme o dalším druhu asistenční služby pro střední vrstvy. Pohlídali bychom třeba v rodině dítě, starého člověka, který nemůže zůstat doma sám nebo který potřebuje něco zařídit. Protože jsem právnická a lidé se na mě obracejí s nejrůznějšími dotazy, jednáme s Centrem pro zdravotně postižené, abychom v Havlíčkově ulici mohli zavést právní poradnu nebo služby psychologa. Vše pochopitelně bezplatně.

Mnozí se dotazují na pokračování sběru použitého šatstva: budeme i nadále šatstvo shromažďovat v Azylovém domě. Tam lidé dostanou informace a tam také mohou směřovat všechny své připomínky a podněty na charitativní činnost.“

Číslo telefonu do Azylového domu je **311 621 783**.

-vac-

Výpravy očima nejmladších

Lvíčata na Dědu

Dne 3. dubna 2004 náš oddíl Lvíčata byl na výpravě na Dědu. Po cestě jsme hráli různé hry, třeba na šlapanou, na slepou bábu, na jelena. Bylo hezké počasí. A moc se nám to líbilo.

Daniel Průša ml.

8 let, vlastní rukou

Středisková výprava skautů "SPEŠL EKŠN"

Šli jsme na výlet ke zvonici! Začalo to, že byl kostel (mše na

svátek patrona *foto Daniel Průša ml.* skautů sv. Jiří v kostele na Tmani), potom jsme udělali kruh a křičeli jsme (střediskový pokřik), seřadili jsme se a šli jsme ke zvonici (asi 4 km do Borku), potom jsme se podívali dovnitř. Když jsme se vyfotili, tak jsme se šli podívat na rakve (stará márnice poblíž) a byla tam jedna, rozdělaná. Pak jsme šli na druhou stranu

Ačkoli celý den byly kolem deště, nad námi díky sv. Jiří.(márnice) a byl tam hřebík. Když byl otočený (nahoru), byla na něm bílá košile (to prý znamená, že tam duchové zrovna řadí, a tak ho místní radši otočili dolů). Pak jsme šli zase ke zvonici a museli jsme hledat písmena, dívat se na čísla a psát to na papír (šifra). Potom jsme se svlékali (jen bundy, mikiny, šátky...). Naše družstvo muselo z oblečků napsat slovo skaut (splnit šifrovaný úkol). Potom jsme ty čísla museli všechny posbírat. A potom jsme házeli míčem (vybíjená), jedna holka mi udělala bum do zadku (Matějem popsán způsob vybití). Potom jsme hráli s pálkou hru špaček (český předchůdce baseballu). Potom jsme se nasvačili a hráli jsme čísla. (Jak?) Že jsme je museli nosit na čele a museli chránit vlajku. Potom jsme hráli druhé kolo a Kuba sebral vlajku a naše družstvo vyhrálo. Pak jsme odjeli domů (pouze Lvíčata, ostatní šli zase dál tak, jak přišli z Berouna, pěšky).

Lojzík a Matěj Vašků.

6 a 5 let, vlastníma očima,

nevlastní rukou (vysvětlivky -iv-)

a P. Marii občas i modrá obloha a kapek jen pět! foto av

Povzbuzení pro vůdce

V březnu jsem se účastnila kurzu pro hlavní vedoucí táborů, které pořádalo Arcidiecézní centrum pro mládež Praha a konalo se tak v Nazaretě, tedy v tom „naše českém“ v Kunraticích (část Prahy). Mezi přednášejícími, kteří byli odborníci jak po teoretické, tak, a to hlavně, po praktické stránce, byl ing. Josef Fišer – Rolf. Nenechte se mýlit přezdívkou. Tento pán není skaut, ale je věřící. Má velké zkušenosti s vedením křesťanských táborů. Své poznatky napsal do článků pro brněnský diecézní časopis pro mládež Paprsek, které pak shrnul do jednoho pod názvem Táboření s Kristem. Dovolím si vám teď nabídnout malý úryvek. Snad vám to, milí vůdci, dodá tolik síly a smysluplnosti do další práce s dětmi tak, jako mě.

archív redakce

Háňa Burešová

Ježíš na něho pohlédl s láskou a řekl mu: „Jedno ti schází: Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!“ (Mk 10, 21)

Jistě si vzpomínáš na událost, která se pojí k tomuto úryvku. Onen bohatý mládenec chce získat věčný život, ale nechce se kvůli tomu vzdát něčeho, co ho těší. Ježíš vybízí všechny ty, kdo chtějí jít za ním – hledat Boží království, aby opustili všechno, co jim v tom může bránit. Ty, kdo čteš tato slova, pracuješ pro děti, pro mladé. Jdeš právě po jedné z mnoha cest, která vede k Pánu. A věř mi, abys mohl takovou službu prožívat správně, plodně a vytrvale, je opravdu nutné opustit všechno to, co tě od této cesty odvádí. Děláš to zadarmo, rozhodl ses podle své svobodné vůle – pocítil jsi Kristův LÁSKYPLNÝ POHLED!

To nejcennější, co můžeš dětem dát, je tvůj ČAS. A nejedná se jenom o chvíle přímo prožité v kruhu dětí, ale o všechny chvíle, které tvému setkání s nimi předcházejí – chvíle příprav, chystání, shánění a organizování. Podle vlastní zkušenosti vím, že na jednu hodinu programu pro děti padl nejméně dvoj- trojnásobek času na jeho přípravu. Půldenní hra pro celý dětský tábor zabrala stovky hodin práce a tábor samotný se vlastně připravuje během celého roku. Jistě, mnozí mohou namítnout, že není potřeba všechno chystat složitě, že se spousta her a nápadů dá vymyslet během chvílky, že na postavení tábora stačí pár stanů a kousek louky, a k čemu je potřeba nějaké podrobné plánování, vždyť ono to nějak dopadne. Ano. Dopadne. Ale jak?! Improvizovat se jistě dá, ale pouze v případě nouze, kdy je nutné pod vlivem nečekaných okolností změnit původně zamýšlený program. Opakovaně improvizované setkání, schůzka, či jiná akce bude mít dříve nebo později za následek ochabnutí zájmu účastníků nebo úplný krach, zánik. Stejně jako nemůže řídit lokomotivu strojvůdce, aniž prošel školením a zkouškami, ani asistent, animátor nemůže vést děti bez důkladné přípravy. V prvním případě si nikdo netroufne jen tak bez přípravy řídit neživý stroj, ale mnoho lidí si bez přípravy troufne vést druhé lidi a vůbec jim to nepřipadne divné! O kolik více je svěřeno těm druhým a jak mnoho mohou svým působením ovlivnit!

převzato ze studijních materiálů pro kurz hl. vedoucích, ing. J. Fišer – Rolf

Táboření s Kristem

ÚŘEDNOSTI: SČÍTÁNÍ VĚŘÍCÍCH 18. DUBNA 2004

Ve znamení sčítání účastníků bohoslužeb proběhla neděle 18. dubna 2004 v katolických kostelích v Čechách, na Moravě a ve Slezsku. Účastníci bohoslužeb obdrželi v kostele sčítací lístky, na nichž formou natrhávání příslušných políček vyznačili svůj věk, pohlaví a zda jsou výdělečně činní, či nikoliv. V záhlaví lístku je uvedena konkrétní diecéze, farnost a číselný kód. Lístky byly odevzdány při odchodu z kostela a prostřednictvím vikářů (děkanů) budou v nejbližší době dodány na příslušný biskupský úřad k celkovému sčítání. Výsledky sčítání v našich farnostech a vikariátu naleznete v následujících tabulkách.

FARNOSTI <i>*Filiální. kostel</i>	počet věřících	muži	ženy	výdělečně činných	věkový průměr
BEROUN	215	87	128	89	41,75
LODĚNICE	48	25	23	17	35,52
VRÁŽ *	4	2	2	0	70,00
TETÍN	18	7	11	7	37,16
HÝSKOV *	17	8	9	7	39,30
CHÝŇAVA *	22	11	11	5	55,50
SVATÝ JAN	27	10	17	14	45,37

FARNOSTI	Věk								
	0 - 10	11 - 20	21 - 30	31 - 40	41 - 50	51 - 60	61 - 70	71 - 80	81 - 90
Beroun	28	23	28	33	25	16	26	31	5
Loděnice (+Vráž)	13	3	1	12	7	2	5	7	2
Tetín	2	3	1	4	4	2	0	1	1
Železná (+Hýskov, +Chýňava)	4	3	3	1	5	8	6	9	0

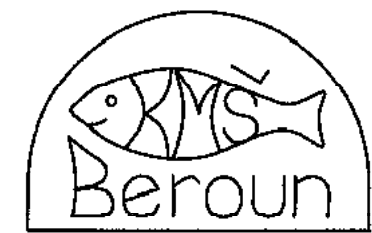
Sčítání věřících v berounském vikariátu: celkem 1352 osob

1. Beroun: 215	12. Tachlovice: 45	23. Tetín: 18
2. Řevnice: 117	13. Železná: (Hýskov: 17, Chýňava: 22) 39	24. Velíz-Kublov: 17
3. Dobřichovice: 93	14. Všeradice: 36	25. Nižbor: 14
4. Všenory: 72	15. Osov: 36	26. Tmaň: 14
5. Hořovice: 71	16. Liteň: 31	27. Hostomice: 11
6. Žebrák: 63	17. Svatý Jan pod Skalou: 27	28. Hudlice: 8
7. Cerhovice: 53	18. Karlštejn: 26	29. Borek: 7
8. Loděnice: 52	19. Mrtník: 25	30. Praskolesy: 3
9. Zdice: 51	20. Svatá Dobrotivá-Zaječov: 25	31. Bezdědice: 3
10. Králův Dvůr: 49	21. Lochovice: 24	32. Karlštejn-hrad: 0
11. Úhonice: 48	22. Rudná-Hořelice: 20	33. Neumětely: 0

(Pro zajímavost uvádíme výsledky sčítání z roku 1997 v Berouně:

Celkem se bohoslužeb v Berouně zúčastnilo 193 osob. Počet mužů - 77, počet žen - 116. Výdělečně činní - 66, nevýdělečně činní - 127. Věk I. do 20 let - celkem přítomno : 52, II. od 20 let do 60 let - celkem přítomno : 74, III. nad 60 let - celkem přítomno : 67)

Škola v přírodě Čestice 2004

KATOLICKÁ
MATEŘSKÁ ŠKOLA

V jedné jarní písničce se zpívá o sluníčku, které se na jaře vozí ve zlatém kočáře. Tu středu, kdy děti odjížděly do Čestic, tomu tak opravdu bylo. Sluníčko se snažilo, hrálo a hrálo, a to i v prvních dnech pobytu. Ale byl březen, kdy za kama vlezem'. Začalo se ochlazovat, odkudsi přiletěla "Meluzína" i s deštěm a "Baba pumelice" (zeptejte se dětí, co to je) na sebe také nenechala dlouho čekat. Ke konci napadlo sněhu až po kolena a střechy domků měly ozdoby z rampouchů.

Ale dětem to až tak moc nevadilo, neboť každý den byl jiný, měl své zvláštní jméno i kouzlo. Na jedné vycházce, když jsme pod lupou zkoumali různé přírodniny, objevili jsme místečko se spoustou berušek a zavoněla tam na okamžik i mateřidouška. A tak tento den si děti pojmenovaly "Beruškový". "Ovečkový den" dostal své jméno podle výletu do ovčína za

Bylo nás jedenáct...

foto kmš

ovečkami s malými jehňátky. Stává se vám někdy, že nemůžete najít tužku, dopis nebo něco jiného důležitého, co jste před chvílí ještě drželi v ruce? Jestliže ano, věřte tomu, že to mohl být "Zašupšák", který tyto kousky dělá velice rád. I nám se tak přihodilo. Chtěli jsme dětem rozdat pohledy od maminek, tatínek, babiček..., ale kde nic, tu nic. Zmíněný "Zašupšák", to malé hubené strašidylko s dlouhými rukama, je dětem schovalo. A jak to dopadlo? I dobře. A pro děti byl tento den až do noci "Strašidlový".

Měli jsme se opravdu dobře. Děti si odpočinuly, všichni si užili krásné přírody a ta výborná tamnější kuchyně... Pán byl s námi, vnímali jsme to všemi smysly jako krásný dárek pro všechny.

Lenka Čaplová

Malé děti v kostele? A proč ne?

Návštěva nedělní bohoslužby s dětmi již tradičně patří k programu našich pobytů ve školce v přírodě. Pro některé děti je samozřejmostí, na kterou jsou zvyklé ze svých rodin, pro jiné novým a nevšedním zážitkem.

Tentokrát však naše děti nebyly jedinými malými návštěvníky čestického kostela. Kromě nás se sem v doprovodu svých učitelek chystali i předškoláčky z dalších křesťanských mateřských škol z Prahy. S řadou církevních školek dlouhodobě spolupracujeme, a proto jsme si letos se třemi z nich naplánovali i společné místo a termín pobytu v přírodě.

Oblíbená skluzavka v areálu ŠvP foto kmš

Děti jsme na návštěvu kostela předem připravovali a s ostatními kolegyněmi se radili, jak ji zorganizovat. Bylo třeba, aby děti dobře viděly a zároveň pokud možno co nejméně rušily početné místní obyvatele. Celé mše svaté se tu neděli v malém venkovském kostelíku zúčastnilo najednou více než padesát dětí ve věku od tří do šesti let. A vše zvládly na jedničku! Vysloužily si tak za pěkné chování nejen pochvalu „domácích“, ale každá školička i bonboniéru od místního staříckého pana faráře. Nezapomenutelným zážitkem pro děti i nás dospělé pak bylo závěrečné zpívání dětských písniček ze společného křesťanského repertoáru před oltářem.

Pokud se nás tedy někdo zeptá, zda malé děti patří do kostela, můžeme mu po této další pozitivní zkušenosti znovu klidně odpovědět otázkou: A proč ne?

Před kostelem v Česticích

foto km.

Jana Stielová

Jak žijí naše webové stránky

www.omadeg.cz/farnostberoun

Dá se říci, že celkem svižně. Do dnešního dne počítadlo ukázalo přes 410 návštěv, průměrná denní návštěva 2-3 lidé. Dostaly se k nám již i různé ohlasy z dálky (*viz na konci Zpravodaje v rubrice Od vás pro nás*). Jsou povzbuzením do další práce. Stále je co vylepšovat, nápadů je mnoho, jen času se nedostává. Proto uvítáme každého, kdo by nám se stránkami mohl pomoci (*ozvěte se správcům*).

Ale zpátky ke stránkám. Co je nového?

- Na začátek hned k ovládacím panelů jsme umístili nové počítadlo stránek, které nejen počítá vstupy celkem, ale i počet vstupů v týdnu, dni; a ukáže též, kdo je on line (zrovna teď připojený).
- Do rubrice Bohoslužby jsme zařadili pastorační listy našich biskupů, které se četly v kostelích. Máte tak možnost se k nim v klidu vrátit.
- V okně Zpravodaj jsou zajímavé dvě změny: Jednak se povedlo archivovat zpravodaj s barevnými obrázky, tak pokud vás šedá barva fotografií na papíře už nebaví, sledujte je v barvě na internetu; druhak se povedlo rozjet e-duxnu. Můžete zde najít odpovědi na své otázky, nebo položit dotazy vlastní.
- V rubrice Skaut najdete nástěnku, kde se objevuje plán skautských akcí, jejich schůzky a rychlovky, které se do zpravodaje nevešly.
- V Eko. a Far. radě jsme zařadili zápisy z minulých setkání, v rubrice Hudba je nová kolonka Koncerty, kde najdete data jejich konání v kostelích našeho vikariátu.
- Asi nejdělejší rubrika Fotoarchív pomalu a jistě začíná být nejnavštěvovanějším místem našich farních stránek. Přibyly další soubory fotografií - oslavy výročí pana kanovníka Nováka, velikonoční vigílie v Berouně, setkání varhaníků z vikariátu...
- Pozor! Rada pro zjišťování aktualizované části stránek: na hlavním panelu vidíte datum poslední aktualizace. Najedte myši na tlačítka rubrik a ukáže se vám, kdy byla daná rubrika aktualizována.

A nakonec vás necháme trochu nakouknout do příprav v naší kuchyni: Rádi bychom nabídli v budoucnu servis stažení tapet na počítač, spořič obrazovky; rubriku Hudba chceme doplnit ukázkami audionahrávek z vystoupení; do budoucna chystáme navštěvní knihu, nebo diskuzní forum, vyprávění o historii našich kostelů s fotografiemi.

Děkujeme za přízeň a prosíme o modlitbu pro naši práci, aby měla smysl a pomáhala v životě farnosti.

alias - správce stránek

DUCHNA :

1.) Proč ve zpravodaji v rubrice “jubilea” přejete jen určitým farníkům, zatímco o jiných se ani nezmíníte?

Odpověď:

Rubrika “jubilea” se objevila ve zpravodaji teprve nedávno. Rozhodně není cílem redakce někomu “nadržovat”, či dělat nějaké rozdíly ve smyslu “všichni jsme si rovni, ale někteří jsme si rovnější”. Při nedávném setkání farní rady proběhla diskuse o tom, že by bylo velmi pěkné, kdyby se ve farním zpravodaji objevila kolonka “jubilea”, ve které bychom vzpomenuli ty, kteří jistě jubileum slaví. Problém je však v tom, že existuje zákon o “ochraně osobních dat”, což by se v možná v interním plátku jako je farní zpravodaj dalo snad i “obejít”. Větším problémem je fakt, že *nám chybí skutečný přehled o těch z nás, kterým by bylo pěkné v jistý okamžik poblahopřát, či je vzpomenout při slavení nedělních bohoslužeb a tím se za ně i pomodlit.* Asi tedy budeme muset od rubriky “jubilea” upustit a nebo naopak by se musel najít někoho, kdo udělá “detektivní šetření” a se souhlasem jubilantů pak vše zveřejníme.

2.) Vážená farní rado, obracím se na vás s otázkou do “duchny” ve zpravodaji:

“ Poslední dobou se mi zdá, že rodiče (maminky) v berounské farnosti to už poněkud přehánějí s tím, co všechno svým dětem při mši sv. dovolí! Podotýkám, že jsem také matka. Moje děti také zlobily, ale měli jsme určité hranice. Také jsem dítěti tajně pod lavicí podstrčila sýr nebo tyčinku. Ale když se dítě producíruje před oltářem s obrovskou bagetou...! Myslím, že by stálo za to apelovat na matky třeba prostřednictvím zmíněné rubriky, aby opravdu dodržovaly jisté etické hranice. Dítě od 3 let výše už je schopno alespoň trochu vydržet v lavici. Navrhuji, aby prostor postranní lodi využívaly pouze děti do tří let a i ty, pokud zlobí neúnosně, je třeba občas např. vyvést ven z kostela. Nyní (ač to chápu) raději chodím jinam na nedělní mši sv., protože při “ranní” není slyšet!!”

farnice z Berouna

Odpověď:

Děkujeme i za tuto kritickou připomínku, která jistě není myšlena zle a ani snad tak, že by autorka měla negativní vztah k dětem, vždyť i ona je matkou. Možná je tento příspěvek více k zamyšlení, než ke komentování, přesto si dovolím pár slov: Jsou-li v naší farnosti na bohoslužbách přítomny děti, pak můžeme mluvit o Božím požehnání, neboť pak má i naše farnost, lidsky viděno, “budoucnost”. Je tedy nutné mít s dětmi patřičnou trpělivost, neboť od nich nelze čekat, že budou hodinu “přikované” sedět na místě. Na druhé straně poznámka autorky příspěvku právem apeluje na rodiče, aby zodpovědně zvážili míru “neklidu”, který kolem sebe dítě šíří. Bylo by jistě velkou chybou děti z kostela vyhánět nebo jim z bohoslužby dělat “dril”, na druhé straně by bylo stejně smutné, kdyby “kvůli dětem” museli někteří bohoslužby opouštět a chodit do kostela tehdy, když by byla jistota, že tam děti nebudou!

Odpovídal J. Pecinovský

OD VÁS PRO NÁS: Zdravím vás z Kolínska.

Občas zabrousím na Vaše internetové stránky, včera jsem si prohlédl a téměř přečetl celý březnový časopis sdružených berounských farností. Skvělé! Ať se Vám daří a Pán Bůh ať Vám mocně žehná. Je vidět, že je u Vás živé společenství a dále na něm pracujete. Je skvělé, že odpovědnost přejímají postupně další laici. Máte nápady a dokážete leccos zorganizovat. Kromě bohoslužeb, poutí i zajímavé akce během týdne pro různé věkové a zájmové skupiny. Sjednocujte se dále s Kristem a se sebou navzájem, abychom oslovili okolí. I ve Středních Čechách, jak je vidět, církev může žít, sloužit a hlásat radostnou zvěst. Boží požehnání a vedení. Díky. Je to povzbuzení i pro mě. **Mgr. Lubomír Krátký**

Děkujeme, za váš Zpravodaj... Nečteme jej sami, dáváme číslo vždy k přečtení paní, co sedí vedle nás v kostele. Má v Berouně švagrovou a vždy si ráda přečte, co se zde děje.

Manželé Hoffbauerovi, Vlašim

Vážená redakce Berounského katolického Zpravodaje!

Děkuji Vám za vaši práci, rád ve Zpravodaji čtu např. rubriku Církevní stavby... Co by se tak snad dalo vytknout je kvalita fotografií... **čtenář BKZ**

Děkujeme všem za ohlasy a projevy přízně. Špatná kvalita obrázků nás také trápí, ale bohužel s tím nemůžeme příliš udělat. V prvotisku jsou obrázky z laserové tiskárny velmi slušné, ale zpravodaj je rozmnožován na kopírce, která s kvalitou fotografií dost "zamává". Jiný způsob rozmnožování ale z finančních důvodů prostě není možný. **redakce**

BOHOSLUŽBY V LETNÍM OBDOBÍ: květen - říjen

	<i>Pondělí</i>	<i>Úterý</i>	<i>Středa</i>	<i>Čtvrtek</i>	<i>Pátek</i>	<i>Sobota</i>	<i>Neděle</i>
Beroun •	17 ³⁰	17 ³⁰	17 ³⁰	17 ³⁰	17 ³⁰		9 ³⁰ 17 ³⁰
Loděnice							9 ³⁰
Tetín							11 ⁰⁰
Hýskov							8 ⁰⁰
Chýňava							11 ⁰⁰
Podkozí ••						19 ⁰⁰	
Vráž						17 ⁰⁰	
Sv. Jan		20 ⁰⁰					8 ⁰⁰
Osov					15 ³⁰		10 ⁰⁰
Všeradice							8 ³⁰
Hostomice						17 ⁰⁰	
Zátor DD •••						15 ³⁰	

Poznámka:

- všechny mše v Berouně se přesouvají z farní kaple do kostela Sv. Jakuba, mimo úterý, kdy je mše v kostele Zvěstování Páně na Zábrani
- mše v Podkozí od června do září každou 1., 3., 5. sobotu v měs.
- v Zátoru se mše konají v Domově důchodců

aktuální rozpis bohoslužeb najdete vždy na webových stránkách farnosti

HLEDÁME:

- Dvě věřící dívky hledají v Berouně pronájem bytu 1+1 nebo 2+1. Telefon 728 974 025.
- Abychom učinili spravedlnosti ve Farní kronice za dost, apelujeme na všechny farníky: Rádi bychom obsáhli celou farnost, ale máme k dispozici pouze data úzkého okruhu lidí, se kterými se setkáváme v rámci společenství a farních rad. Bylo by jistě dobré mít seznam jubilejí všech farníků - jakýsi už dříve na FR navrhovaný "farnostník". Pokud víte o někom, že slaví nebo v dalších letech bude slavit významné výročí, napište nám jeho jméno a datum narození. Ještě raději budeme, pokud nám napíšete i své datum narození, stačí vložit jej do krabice Dotazy a články v kostele na stolku s novinami. Doufáme, že v rámci farnosti máme k sobě vzájemnou důvěru a není tedy třeba se obávat zneužití těchto dat. Jde spíše o budování lásky a radosti ve farní rodině. *redakce*

OHláŠKY:

V sobotu 15. května 2004 si v kostele sv. Jakuba v Berouně řeknou své manželské "ano" pan **Miroslav Karbušický** a slečna **Veronika Háková**.

FARNÍ KRONIKA

JUBILEA: Padesát pět let oslaví v květnu Doc. RNDr. **Marián Fabian**, DrSc., výročí narození též slaví naše sestra v Kristu i sestra skautka Ing. **Blanka Čaplová**. *Ze srdce přejeme jim i jejich rodinám radost a pokoj do dalšího života.*

NAROZENÍ: Do berounské farnosti přibyla **6. dubna 2004 Hedvika Šapovalivová**, pokřtěna bude 29. 5. 2004 v Praze na Břevnově. *Rodičům i nižborským prarodičům srdečně přejeme plnost požehnání.*

KŘTINY: O velikonoční vigílii dne **10. dubna 2004** přijal iniciační svátosti křtu, biřmování a eucharistie v kostele sv. Jakuba v Berouně pan **Richard Jeroným MAŠEK** z Karlštejna. *Přejeme ať vaše radost z přijetí nového života nikdy neochladne.*

POHŘBY: V měsíci dubnu jsme do rukou milosrdného Boha svěřili paní **Emílii Kaiserovou**, **Helenu Vojtíškovou** a pana **Václava Janečka** z Berouna.

Křest o velikonocích v Berouně foto av

Berounský katolický zpravodaj - měsíčník pro farnosti Beroun, Loděnice, Železná, Tetín, Sv. Jan pod Skalou, Osov, Hostomice, Všeradice, Neumětely, Králův Dvůr, Nižbor a filiální kostely na Vráži, Hýskově a Chýňavě. Redakce: P. Josef Pecinovský, P. Michal Němeček, P. Krzysztof Drzazga, Jaroslav Valášek, Jarmila Valášková, Jaroslav Vacík, Ivana Vašků. Sazba: Alois Vašků. Písemné příspěvky možno odevzdat nejpozději do 20. dne měsíce na faře či do schránky "dotazy a příspěvky" v kostele. Vydává Římskokatolická farnost Beroun, Seydlovo nám. 24, pro vnitřní potřebu. V elektronické podobě i na internetových stránkách farnosti: www.omadeg.cz/farnostberoun
Příspěvek na jeden výtisk: 10,- Kč

Kontakt: far. ú. - 311 621 964, redakce - 728 723 713, 602 945 017, e-mail: red.tym@seznam.cz